

Kaj se je sanjalo Jošku?

Spisal *Simon Palček.*

Poljančev Joško je bil vesel in živahen otrok. Domači in sosedovi so ga imeli radi. Pa kaj bi ga tudi ne! Saj je bil Joško priden in ubogljiv, in to nič ne de, če je bil vrhutega tudi poskočen in zabaven.

Ali težko je najti človeka, ki bi bil brez napake. Pa tudi Poljančev Joško ni bil brez nje. Bil je namreč Poljančev Joško silno radoveden. Povsod je hotel biti, vse je hotel videti in vedeti. Kadar so se zbrali otroci pred hišo k igri — Poljančev Joško je moral biti med njimi. A to moram precej povedati! Hodil je že v šolo — v drugi razred. In nikdar se ni lotil igranja, dokler se ni vsega naučil in izdelal vseh domačih nalog. Inu to je gotovo vredno vse hvale!

In kadar so se pogovarjali njegovi tovariši, med katerimi je bilo seveda tudi nekaj starejših, je Joško vselej govoril in govoril, kakor da bi vse vedel in znal. Pa kadar so se zbrali odrasli ljudje in so se pogovarjali, je pristopil Joško in se vtikal v njih pogovore. Ali tu jo je časih izkupil, zlasti če sta bila prisotna njegov atej in njegova mamica.

- »Joško, ti sodiš med otroke!«
- »Aló, Joško, h knjigam!«
- »Glej ga! Povsod sili s svojim jezičkom!«
- »Ti klepetulja!«
- »Ti radovednež!«
- »Ti sitnoba!«
- »V kot te postavim!«
- »Klečal boš na ajdi!«
- »Ti brblja!«

Da, take je moral slišati Poljančev Joško! In lepo in tiho jo je odkuril, pa niti mignil ni več z jezičkom! A jezilo ga je vendarle, in takrat si je želel, da bi bil velik, tako silno velik! »O, le čakajte«, tako je govoril sam s seboj, »le čakajte, saj bom tudi jaz zrastel, in takrat me ne boste podili iz svoje srede, o, še prosili me boste, da naj pridem med vas, pa me ne bo, mene že ne — ha!«

Inu! Jezilo ga je!

Poljančevi so živeli v mestu. Imeli so lepo hišo in bili so imoviti. Joškova mamica je bila dobrega srca. Pomagala je siromakom z denarjem, jedjo in obleko. Večkrat je povabila tudi svoje sosede na južino. Gospe so se ob dobri kavi vselej živahno razgovarjale in sklepale o tem in onem, kaj bi se dalo prirediti, da bi se bolj zabavali meščani, pa da bi od tega imeli kaj dobička tudi ubožnejši ljudje.

Bilo je predpustom. Gospe, zbrane pri Poljančevih, so sklenile, da napravijo veliko veselico. Vsak, kdor se je udeleži, bo moral plačati 3 krone vstopnine. Kar ostane čistega denarja, tega bodo potem izročile mestnemu županu, ki ga naj razdeli med mestne ubožce. Gospe so sklenile, da bodi ta

zabava takozvana maškarada. Vsaka naj se obleče kako drugače nego je opravljena navadno. Ena bodi oblečena kot Gorenjka, druga kot Dolenjka, tretja kot Štajerka, četrta kot ciganka, peta kot Italijanka in tako dalje. Tudi moški bodo morali zamenjati svoja navadna oblačila. Eden bodi Črnogorec, drugi Hrvat, tretji Anglež, četrti Bur, peti Kitajec in tako dalje . . .

Ko so se zbrale gospe k temu važnemu posvetovanju, se je vsilil med nje tudi Joško. Lepo se je stisnil v kot k peči. Silno rad bi slišal, kaj se bodo pogovarjale mamičine znanke. Ali ni se mu posrečilo!

Mamica zapazi Joška, pristopi k njemu in mu reče odločno: »Joško, tu ni danes prostora zate! Pojdi v kuhinjo, vzemi knjigo s seboj in lepo beril! Zdaj še ne sodiš med odrasle ljudi!«

Joško je nategnil obraz v kisle gube. A nič ni pomagalo! Mamica ga je prijela za rokav in ga meni nič tebi nič odvedla v kuhinjo. Joško je nekoliko časa vzdihoval, se kisal in tarnal, končno pa se je spomnil, da bi vendarle lahko poslušal, kaj bodo govorile gospe.

Joško si misli: »Prav tiho pojdem po prstih tja pred vrata in bom poslušal, kaj bodo govorile v sobi.«

Rečeno — storjeno!

Joško se priplazi do sobnih vrat . . .

Razume se, da je slišal vse natanko, kar so govorile in sklepane gospe v sobi. — »O jej! To bo pa silno lepo tam na maškaradi! Oh, ko bi mogel biti tudi jaz poleg! Oh, zakaj nisem že velik, da bi se napravil v maškaro! Oh — oh — oh!« Tako-le je vzdihoval Joško.

In ves dan je mislil na maškare. Izmisлил si je tudi, kako bi se oblekel. Vsi bi ga gledali. V belih nogavicah in črnih čreveljčkih, v dolgi, pisani suknji s tanko, dolgo palico v roki in z belimi lasmi bi lepo korakal po dvorani med drugimi maškarami . . .

Tako je mislil Joško ves dan.

Pa je prišel večer, in Joško je legel v posteljico. Komaj je cobro zaspal, pa se mu je začelo sanjati.

V belih nogavicah in črnih čreveljčkih, v dolgi, pisani suknji s tanko, dolgo palico v roki in z belimi lasmi je lepo korakal po dvorani med

drugimi maškarami. Silno je bil zadovoljen, in lice mu je bilo nabrano v srčen nasmeh. In obkrožali so ga sami znanci in same znanke. In vsi so bili opravljeni tako čudno in nenavadno. Preden je vstopil v dvorano, ga je pozdravila sosedova Anka. Oblečena je bila v lepo, široko krilce z dvema, ob obeh straneh visečima krpama, ki ju je rahlo privzdignila ter napravila Jošku v pozdrav prijazen poklonček.

Ej, kako se mu je dobro zdelo!

A njegov prijatelj! Ta je bil kaj smešno napravljen. Imel je široke hlače in ohlapen jopič z debelimi, kepastimi gumbi, a glavo mu je pokrivala visoka, koničasta čepica. In vsi drugi so bili tako smešno, pa vendar lepo opravljeni, da ni mogel Joško prestati s smehom.

Tako je prebil vso noč med maškarami.

Zjutraj pa stopi mamica k njegovi postelji in mu reče: »No, Joško! Nocoj si pa bil silno dobre volje. Vso noč si se smejal. Pa kaj ti je bilo, sinko?«

Joško je poljubil mamico in ji v smehu pripovedoval, kaj se mu je sanjalo. In tudi mamici so ugajale njegove sanje tako, da se je z Joškom vred prav od srca smejala. Ko pa je došel Joško med svoje znanke in prijateljce — o joj! — to vam je bilo pripovedovanja in smejanja!

Pot me je nanesla mimo te vesele družbe. Postal sem in vprašal Joška:

»Kaj imate tako zabavnega, da ni smehu ne konca ne kraja?«

In pristopil je Joško k meni in mi vse povedal, kakor sem vam tu-le napisal.

In končno je dejal: »Glejte, takih maškar pa ne bo tamkaj, kamor pojdejo moja mamica in druge gospe, zakaj lepših maškar sploh menda ni kakor so bile te, ki sem jih gledal nocoj v sanjah.«

Izpolnjena želja.

Spisal Ivo.

»Da bi le bila sama v sejmu!« si je želela zavistna sejmarica, videča, da ne more vsem ljudem prodajati svojega blaga.

Nekoč pride na sejem v najhujši zimi in burji. »Danes bom sama! Hvala Bogu!«

Res napravi šotor, razloži blago in čaka — sama . . .

Ni bilo drugih sejmarjev, pa ni bilo niti druge žive duše.

Zavistna sejmarica je čakala toliko časa, da ji je burja odnesla blago in šotor.

Teda je bila popolnoma sama.

